

Un pas endavant!

Balanç de les eleccions europees

nº 97 juny 09 - donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg 3	Primer memorial Tià Salellas	pàg 24
Pàgines centrals : Balanç eleccions europees	pàg 8-16	Internacional: Corea del Nord Perú: massacre a Bagua i mobilitzacions	pàg 20-23
Economia Obama corre a rescatar General Motors	pàg 4-5	Suplement: Declaració de FO de Turaquia i LI sobre Gaza. Solidaritat presos palestins: Sa'adat llibertat. Noves lleis a Israel.	
Sindical: Vaga general a Euskadi i Nafarroa Vaga del metall a Pontevedra	pàg 6-7 i 17-20		

Millennium I. Los hombres que no amaban a las mujeres, del director danès Niels Arden Oplev

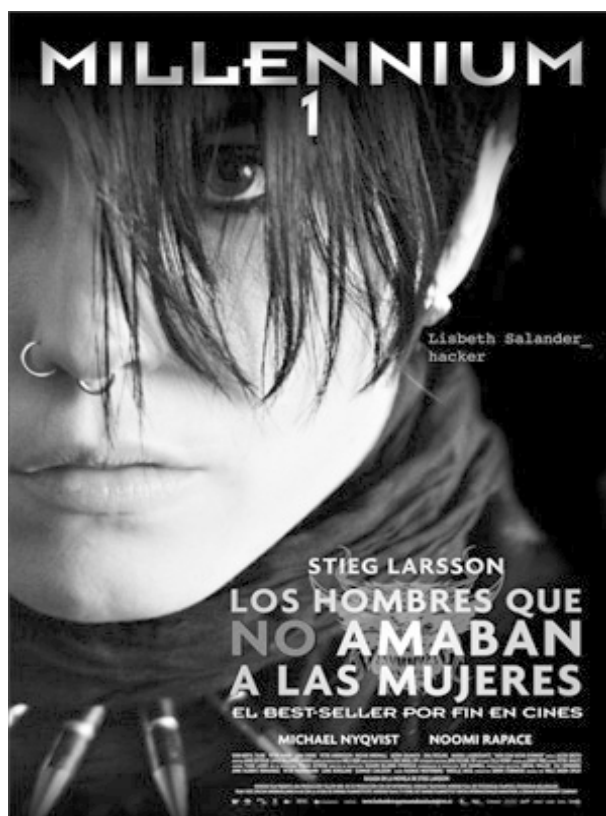
La crònica de la guerra interna d'una família, un fresc fascinant del crim i del càstig, de perversions sexuals, de paranys financers, un entramat violent i amenaçant. Amb aquestes paraules es ven el famós llibre del suec Stieg Larsson sobre el qual s'ha rodat aquesta pel·lícula. Hores d'ara ja tothom sap (o quasi tothom) que estem parlant del primer llibre d'una trilogia que està enganxant un gran nombre de gent i els aboca a llegir sense fre: 10 milions d'exemplars venuts només del primer volum. Es diu aviat, un best-seller que ve a ser la repetició de l'èxit del fenomen Harry Potter.

L'escriptor no va viure prou per veure el seu èxit, va morir d'un atac cardíac el 2004 quan havia enllestit el tercer volum, s'acabava de publicar el primer i només tenia 50 anys. Ell mateix era un periodista idealista i compromès –com el protagonista dels seus llibres–, a més d'un gran expert en els grups de l'extrema dreta sueca fins el punt de ser consultat sobre el tema per membres d'Scotland Yard, la policia brasilera o l'OSCE per tal d'ajudar en algunes investigacions.

Però tornem al llibre i al film, i mirem de fer-ne un resum: fa quasi 40 anys va desaparèixer Harriet Vanger enmig d'una reunió familiar en la mansió del poderós clan al qual pertanyia, en una illa incomunicada degut a un accident de trànsit. El seu cos mai no ha aparegut, tanmateix el seu oncle està convençut que va ser assassinada i que l'assassí és un membre de la seva família. Per això contracta a Mikael Blomkvist, periodista i director de la revista Millennium, publicació que es dedica a denunciar escàndols financers i corrupcions de tota mena. Descobrir què va passar realment serà una feina complicada i per fer-ho rebrà l'ajuda inesperada de Lisbeth Salander, una hacker d'insòlites qualitats –gran memòria fotogràfica i grans habilitats informàtiques– però poc usual, incontrolable, inadaptada, bisexual, tatuada i sembrada de piercings. Aquesta curiosa parella relacionarà la desaparició amb diferents assassinats i començarà a furgar dins una història fosca i horrible en la reservada família Vanger.

Qualificada a les cartelleres com a thriller, també en diem film d'intriga, volem destacar del mateix el personatge de l'ambigua i andrògina Lisbeth protagonitzada per una actriu sueca filla de pare espanyol: Noomi Rapace, la qual fa una mutació tant física com anímica que es menja la pantalla literalment. L'actriu ha fet unes declaracions on afirma que Suècia també és el que es veu al film, perquè existeix una Suècia no confortable, ni civilitzada, ni educada. Hi ha crítiques que defensen que és el personatge de Pippi Calzaslargas actualitzat, un personatge poc habitual, disconforme i transgressor.

En segon lloc queda el veritable protagonista, el periodista idealitzat per Larsson al qual dona vida l'actor Michael Nyqvist, que fa d'home íntegre i perfecte, i amb un cert èxit

amb les dones que no queda tant reflectit a la pel·lícula com al llibre, ni falta que li fa.

A qui no li agraden les històries de Sherlock Holmes i Watson? Doncs aquí en tenim una posada al dia, amb les noves tecnologies i un dels temes socials que més preocupaven a Larsson: la violència contra les dones. Segons la seva dona (amb la qual va viure 30 anys sense casar-se ni enregistrar-se per motius de seguretat a l'estar ell amenaçat de mort per l'extrema dreta, i per la qual cosa ella ara no té accés a la seva milionària herència: el dret germànic és diferent del nostre dret romà i només contempla els vincles de sang) Larsson va presenciar de jove una violació i sempre se'n va sentir responsable per no haver-la pogut evitar.

A qui no li agrada la novel·la negra? Aquesta és la darrera fornada del cinema negre, amb una estructura clàssica que no inventa res de nou i en canvi fa olor d'acabat d'inventar, amb pinzellades d'ironia, fortes dosis d'intriga i personatges que lluiten contra la hipocresia de la societat benpensant.

I com que voldreu també algun punt negatiu, segurament convé dir-vos que la qualitat de la primera part de la pel·lícula, on coneixem els personatges, no té discussió, però quan entren totes les trames i les investigacions en acció els personatges queden una mica més diluïts, tot i això es manté l'interès fins el final. Som uns xafarders i sempre en volem saber més.

Fer un film sobre una novel·la que coneix tothom sense destrossar-la és difícil, i aquest sembla acontentar una majoria. A qui no li agrada que l'entretinguin intel·ligentment durant dues hores que passen volant?

J a era hora

Fa temps que s'esperava una cosa com aquesta. El pes del vot «útil» ha anat una cop rere l'altre al PSOE/PSC o IU/IC-EUiA per «aturar la dreta»; però aquest vot només ha provocat més desesperació/resignació als i les milers de votants que han estat utilitzats/es cada vegada per fer polítiques pro capitalistes, monàrquiques i de dretes. El pes dels moviments i organitzacions a l'esquerra de PSOE i IU era massa petit perquè cap d'ells, tot sol, pogués representar una alternativa. El mateix passava en els sectors nacionalistes d'esquerra respecte opcions molt instal·lades en la dinàmica parlamentària com ERC a Catalunya o el BNG a Galiza.

Només l'esquerra abertzale tenia un altre paper, malgrat els reiterats processos d'il·legalització. La seva permanent política cap a la configuració de fronts bascos amb el PNB - tipus «Lizarra»-, l'havia anat aïllant de la lluita de la resta de treballadors/es i pobles de l'estat, deixant-la exposada a tot tipus de repressió, sense que aquesta provoqués més que una protesta testimonial a la resta de l'Estat.

Aquest panorama no només funcionava en el front electoral sinó també en la vida quotidiana, tot imposant un discurs oficial en el qual la lògica dels governs de torn i la patronal es fusionava amb la dels partits parlamentaris i direccions sindicals de CCOO i UGT, imposant un pensament únic pro capitalista i pro monàrquic.

S'imposava una política de front, un procés de reagrupament polític de l'atomitzat món de l'esquerra revolucionària i els sectors nacionalistes no monàrquics a l'Estat espanyol.

Amb la qüestió plantejada així, nosaltres vam fer reiterats esforços –també a les eleccions- per impulsar aquest procés de reorganització. Per exemple, a les últimes europees mateix vam proposar un front, entre d'altres, a les forces que avui configuren Iniciativa Internacionalista (II) per

confluir en una candidatura pel NO a la Constitució Europea, per una Europa dels treballadors/es i els pobles. Però els esforços no van tenir gaire èxit i van acabar amb un front de dos partits, PCPE i LI, amb el suport del MIA de Corrent Roja i de companys/es a títol individual, amb poc ressò.

Aquesta vegada no hem estat nosaltres qui ha iniciat el procés que ha configurat Iniciativa Internacionalista, però així que n'hem vist el sentit ens hem posat a treballar per empènyer-lo amb totes les forces. Hem pogut constatar que II aixeca enormes expectatives i una gran il·lusió entre vells/es lluitadors/es i joves, més enllà dels 175.000 vots recollits -que, per nosaltres, són un bon punt de partida. Reivindiquem la denúncia valenta que ha fet de la repressió i l'antidemocràtica Llei de partits; de tots/es els exclosos dels processos electorals: per aquesta Llei a l'esquerra abertzale o altres com la d'estrangeria que deixen milions de treballadors/es immigrants/des sense drets polítics. Reivindiquem la campanya que II ha fet contra el procés d'il·legalització que van emprendre el Govern del PSOE, la Fiscalia i el Tribunal Suprem i que, finalment, el Constitucional va rebutjar. Estem començant a reconstruir una alternativa a les direccions parlamentàries que refaci els ponts de lluita i solidaritat entre les reivindicacions dels i les treballadores contra el sistema capitalista i les dels pobles contra l'estat monàrquic centralista.

Però encara hi ha molta feina per fer. A les eleccions que acaben de passar un nou gruix d'electors han abandonat el PSOE, i molts també les forces de l'esquerra parlamentària i nacionalistes: IU-IC/EUiA, ERC, BNG ... Només una petita part han cercat en l'esquerra extraparlamentària, la majoria de la qual ho ha fet a Iniciativa Internacionalista. La candidatura ha de continuar i seguir buscant un procés d'unitat d'acció amb altres forces amb què tenim punts centrals comuns. Sense anar més lluny, amb Esquerra Anticapitalista/Revolta Global i el PCPE hauríem de trobar un

camí plegats per fer-ho possible.

El més destacable és que després de molts anys II enceta aquest camí. Cal mirar-lo i potenciar-lo. Aquesta és ara la tasca. Ja era hora d'una Iniciativa Internacionalista.

... S'imposava una política de front, un procés de reagrupament polític de l'atomitzat món de l'esquerra revolucionària i els sectors nacionalistes no monàrquics a l'Estat espanyol.

Cal mirar-lo i potenciar-lo. Aquesta és ara la tasca. Ja era hora d'una Iniciativa Internacionalista.

10 de juny de 2009

El símbol del capitalisme «nacionalitzat»

Obama corre a rescatar General Motors

General Motors, el principal productor d'automòbils mundial fins l'any passat i símbol de la potència econòmica dels EUA, atravesava la crisi més gran de la seva història. Per evitar la declaració formal de fallida, el govern d'Obama ha corregut a salvar-la amb diners públics. Els defensors del liberalisme salvatge en època de vaques grasses, ara aposten per la socialització de les pèrdues. Amb el rescat, el Govern imposa la pèrdua de milers de llocs de treball, per retornar l'empresa a capital privat un cop «sanejada». Aquesta «nacionalització» de dretes posa blanc sobre negre la incapacitat del sistema capitalista per sortir de la crisi sense carregar-la sobre les espatlles dels i les treballadores. L'exemple de GM evidencia que, contra els discursos dels «brots verds» que auguren la fi de la crisi, el pitjor encara ha d'arribar. La fallida del banc Lehman Brothers el setembre va marcar la fi de la primera part de la crisi mundial, de caràcter financer. La «nacionalització» de GM assenyala que entrem en la fase de fallida de grans empreses.

GM té un deute de 62.000 milions de dòlars. Des de l'any passat, com Chrysler, estava virtualment en fallida. Obama ja va injectar-hi 19.400 milions de dòlars i ara n'hi afegeix 30.100 milions més. Els EUA assumeixen el 60% de les accions de l'empresa. El govern del Canadà completa l'operació amb 9.500 milions i controla el 12% de l'empresa. La resta de les accions queden en mans de creditors i treballadors/es. El govern ha insistit que la intervenció és «temporal» i preveu retornar l'empresa a capital privat en dos o tres mesos.

A canvi, Obama exigeix un pla de «reestructuració» que suposa 21.000 acomiadaments (reducció d'un terç de la força de treball als EUA), amb el tancament de setze fàbriques i 2.600 concessionaris fins el 2012. A més, els treballadors/es perden el seu fons de jubilació i d'assegurança sanitària: GM deu uns 20.000 milions a aquest fons, gestionat pel sindicat majoritari (UAW).

Amb la intervenció del govern es pretén que els treballadors/es renunciïn a aquests diners, a canvi del 17,5% de les accions, amb la qual cosa la burocràcia sindical es convertiria en una part de la patronal. Els directius de UAW van anunciar el dia abans de l'acord entre GM i Obama un paquet de concessions de modificació del conveni col·lectiu de 2007 per reduir els costos laborals de l'empresa, que inclou congelació salarial, renúncia a plusos, canvis en l'organització del treball i, sobretot... el

Deslocalitzacions i reestructuració

Abans de la crisi actual, el sector automobilístic ja passava per dificultats i transformacions. Després de l'hegemonia de les marques nord-americanes fins a la dècada de 1950, les marques japoneses van créixer, van envair el mercat dels EUA i es van consolidar a través de l'anomenada «reestructuració productiva». Una nova forma de produir, que es va anomenar des d'aleshores «toyotisme».

La producció es va anar tornant més verticalitzada, amb tercerització, precarització i producció flexible. Això va augmentar la competència entre les empreses que, entre les constants crisis econòmiques, van travar una lluita pel mercat a tra-

vés de la reducció del cost de producció. Va créixer la tendència a desplaçar la producció cap a regions de baix cost (en particular de la mà d'obra) i la recerca de nous mercats com la Xina, l'Est Europeu i l'Amèrica Llatina, sobretot Brasil. Això va portar al tancament de diverses fàbriques als EUA i a Europa, acomiadaments de treballadors/es i reducció salarial i de drets.

Les grans multinacionals, a través de les seves pròpies marques i de joint ventures (unions amb marques locals o entre marques), van anar penetrant als mercats d'Àsia, sobretot a la Xina i també a Corea, expandint les seves plantes a regions amb baix cost.

compromís de no fer vagues fins el 2015! El sindicat, que calcula que amb aquestes mesures l'empresa s'estalviarà entre 1.200 i 1.300 milions de dòlars cada any, assegura que un 74% dels 54.000 treballadors/es de GM als EUA van votar a favor del paquet de retallades.

Aquesta és una nacionalització en defensa de la propietat privada, que busca socialitzar les pèrdues per garantir la continuïtat del benefici privat. És el contrari del que convé als treballadors/es: la nacionalització sense indemnització (la patronal ja s'ha embutxacat prou diners en forma de subvencions) per passar l'empresa a la propietat pública i, per garantir condicions dignes, que funcioni sota control dels i les treballadores.

La disjuntiva

En una situació de crisi de sobreproducció com l'actual (pel cas que ens ocupa, es fabriquen molts més cotxes dels que la gent pot pagar: per això es preveu que el 2009 es produiran 51 milions de cotxes, el nivell de 1990) per forçar un nou cicle de creixement, el capitalisme ha de «cremar» capital (és a dir, destruir fàbriques i llocs de treball per tornar a moderar la producció, un procés que pot ser més o menys violent) i augmentar l'explotació reduint salaris i accelerant els ritmes de treball. Qui no aguanta, fa fallida i aquí entra un altre mecanisme de sortida capitalista a la crisi: la concentració d'empreses, que ja hem vist amb operacions com la compra de Chrysler per part de Fiat.

Deslocalitzacions a la recerca de la mà d'obra més barata i explotada, retallades com l'acord a GM amb UAW, més especulació amb més pes del capital financer... són les diverses receptes per un mateix fi: mantenir la taxa de beneficis a qualsevol preu.

Davant d'això, hi ha una lògica contrària, que passa per assegurar els sous i els llocs de treball i a costa, precisament, dels beneficis patronals, i revertir la crisi per la via d'una millora generalitzada de les condicions, que es tradueix en més consum. Però aquesta lògica només es pot aplicar des de les institucions públiques i sempre que es garanteixi el control obrer perquè no imposin les mateixes retallades que la patronal.

*Cristina Mas,
elaborat amb materials de
l'Especial sobre la crisi del PSTU, secció brasilera de la LIT-QI.*

Ahora, es van anar formant i expandint les empreses asiàtiques, sobretot xineses, amb la tecnologia de les multinacionals, que van ser assimilades per empreses locals. Avui la Xina té 14 empreses nacionals, a més de les multinacionals que hi ha instal·lades.

Les vendes de gener a març també van superar per primera vegada el mercat dels EUA. Aquesta reestructuració que s'està aprofundint amb la crisi significa un fort atac als sous i drets dels treballadors/es. Els sous més baixos que prevalen a les noves plantes a l'Àsia, al Brasil i a Mèxic pressionen a la baixa els sous a les plantes més antigues, i la disminució general dels drets dels i les treballadores.

Luiz Carlos Prates (Mancha) és treballador de la GM de São José dos Campos (Brasil), expresident del sindicat metal·lúrgic de la regió i membre de la Direcció Nacional del PSTU

Organitzar la resistència

Al Brasil ja hi va haver, l'abril, una caiguda en la producció i en les vendes, i la previsió anual és de més caiguda. En conseqüència, els acomiadaments no aturaran la pressió per reduir drets. També en aquest moment hi haurà l'intent d'aprofundir la reestructuració.

Cal organitzar la lluita nacional dels treballadors/es de les plantes d'ensamblatge i fer una crida a les centrals sindicals d'unitat d'acció en defensa de l'ocupació i del salari. I hem d'unificar nacionalment les campanyes salarials.

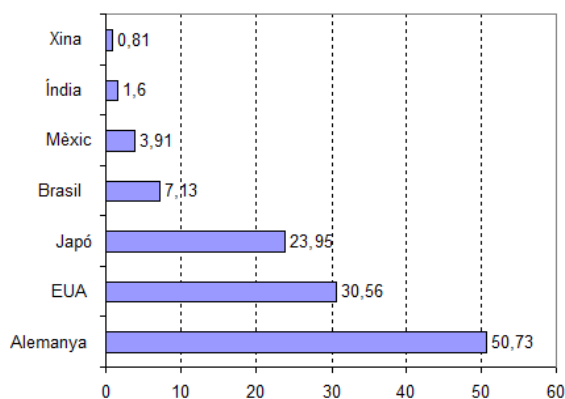
- Estabilitat en l'ocupació, cap acomiadament!
- Reducció de la jornada, sense baixada de sou, sense banc d'hores
- Base nacional de sous per equiparar els sous als diversos estats
- Sous i drets iguals a totes les plantes; augment general dels sous
- Prohibició d'endur-se els beneficis a l'exterior

... i internacionalment

Davant dels acomiadaments i la reestructuració cal organitzar la resistència internacional dels i les treballadores. El tancament de fàbriques als EUA, a Alemanya i a Bèlgica i l'amenaça general als drets dels i les treballadores exigeixen una resposta unificada.

Per això, reafirmem i actualitzem la nostra crida a les organitzacions dels treballadors/es que estan disposades a resistir aquest atac de les empreses. És urgent un fòrum internacional de treballadors/es que organitzi la lluita. Participarem i divulgarem les iniciatives, com la trobada del juny a Veneçuela i d'octubre a Alemanya.

Cost de la mà d'obra (dòlars per hora)

Font: Luiz Carlos Prates (Mancha)

Vaga general!

ELA, LAB, ESK, STEE-EILAS, EHNE i Hiru van aconseguir el suport de 800 comitès d'empresa i juntes de personal abans de la convocatòria de vaga general del 21 de maig per denunciar la destrucció d'ocupació. A Nafarroa, CGT també va convocar vaga per aquell dia amb la seva pròpia plataforma. La vaga, si bé va tenir un seguiment irregular, va paraitzar els polígons industrials i els i les treballadores públics de diversos sectors, però va tenir menor influència en el comerç i el transport. El nou lehendakari socialista -nomenat amb els vots del PP- la va qualificar de fracàs recolzant-se en les direccions basques de CCOO i UGT, que la van boicotejar.

Entrevistem Manuel Velasco Valladares, secretari general de CGT-LKN Nafarroa, que ens respon aclarint que ho fa de comú acord amb Carlos Couso i la resta del Secretariat Permanent del sindicat.

LI. Quina incidència va tenir a nivell general i en concret a Nafarroa, la vaga general?

MV. Primer de tot volem remarcar una vegada més que CGT de Nafarroa va convocar, des dels seus propis plantejaments, Vaga Gene-

ral a Nafarroa el 21 de maig de 2009. Per tant no estem parlant d'un suport a altra convocatòria sinó d'una mobilització pròpia. Dit això, des de CGT valorem com a suficient la incidència i la participació dels treballadors a l'acte de la vaga,

suficient, no com a objectiu acomplert, sinó en el sentit de considerar-ho com un primer pas cap a un moviment més perllongat en el temps i profund en les argumentacions i més ampli en la participació.

No amaguem que l'aturada va ser desigual, que el comerç va tancar en llocs concrets i parcialment, que en els transports tant urbà com interurbà i discrecional la incidència no va ser important. El resultat s'acosta més a una jornada de lluita que a una vaga general.

LI.A la premsa s'ha assenyalat que l'efecte més important va ser en el sector industrial: ha estat així? Per què et sembla? Quina incidència creus que va tenir i què

deien els companys/es a partir de la vostra experiència concreta?

MV.- Sí, és cert, el seguiment va ser majoritari llevat en algunes comarques del nord de Nafarroa, significativa a la conca de Pamplona i amb repercussió escassa a la zona mitja i la ribera. La incidència gairebé exclusiva en el sector industrial creiem que és a causa de la dificultat relativament menor per estendre-la on hi ha presència sindical. Per estendre-la al sector serveis, bàsicament comerç i transport, es fa necessari un procés més ampli de discussió, extensió i participació sindical, un procés que en aquesta ocasió no s'ha produït.

Aquesta vaga té sentit si, com dèiem abans, és el principi, el primer pas que ens dugui a un procés mobilitzat molt més ampli i extens. Per això, i és un dels ensenyaments d'aquesta mobilització, és imprescindible fer tots els esforços possibles en convocatòries unitàries, esforços que en aquesta ocasió no s'han fet.

LI. Des de CGT, amb quins plantejaments va convocar la vaga al costat de LAB i ELA? va haver-hi piquets, actes o mobilitzacions unitaris?

MV. CGT ja porta molts mesos reclamant i treballant per un procés de vaga general com a resposta dels treballadors i treballadores a una estat de crisi en el qual totes les solucions que s'han i s'estan portant a terme es redueixen a un transvasament de rendes del treball cap al capital. Per això vam veure l'oportunitat de llançar els nostres arguments en aquest procés, representant, al marge de blocs

Les raons de CGT-LKN Nafarroa

Van cridar a la mobilització amb dos objectius centrals:

«1. **Activar i impulsar vies de mobilització i resposta de la classe obrera**, entenent que la convocatòria del 21M pot contribuir a crear una necessària dinàmica de mobilització creixent que pugui posar fre als excessos que sofrem, fruit de l'actual model econòmic i social. Volem generar un efecte de contagi que estengui la resposta a altres territoris i a altres estrats sindicals. L'objectiu final que perseguim és la convocatòria d'una Vaga General a nivell estatal, que pugui ser una eina forta i real a l'hora de pressionar el principal actor en el nostre context polític, social i legislatiu, el Govern Central. Sabem que als sindicats majoritaris hi ha bases crítiques amb el model clientelista de concertació que ens ha implicat grans retallades en els drets que van adquirir generacions anteriors. La CGT els anima a fer sentir la seva veu.

2. **Promoure un punt d'inflexió social**. Entenem que la naturalesa d'aquesta crisi, sistèmica i global, ens obliga a emprendre un camí cap a la readequació del nostre model reivindicatiu i de propostes. La classe treballadora ha d'emprendre un debat sobre la validesa de les nostres proclames tradicionals. (...) A més, hem de reconèixer que en el model actual de confrontació entre sindicalisme i empresariat/Govern, cada vegada més sectors queden al marge del poc abric nostre que reben. Parlem de precàries i immigrades. (...)

El liberalisme no és llibertat; El capitalisme no és realizable; LA UTOPIA, SÍ.

**PER TOT AIXÒ,
MOBILITZACIÓ I SOLIDARITAT,
VAGA GENERAL»**

Extractes del full de CGT cridant a la vaga.

sindicals o conjuntures polítiques, una resposta netament sindical, una resposta transformadora a una

situació insostenible.

En concret es van fer els actes informatius on van ser possibles sense oblidar els nostres propis actes, que van consistir en un míting el dia 21 amb una manifestació a continuació. En acabat, ens vam unir a la convocada per la resta d'organitzacions.

LI. Com va ser el míting que va realitzar com a CGT?...

MV. La valoració que fem és completament positiva, tant per la participació de l'afiliació com dels simpatitzants que ens van

acompanyar. La presència del secretari general, Jacinto Ceacero, i del secretari d'Acció Sindical, Ángel Luís García, del comitè Confederat, ens dóna un important impuls per seguir en aquesta línia d'actuació.

LI. Quina va ser l'actitud dels i les companyes de CCOO i UGT davant la convocatòria?

MV. En general, i tret de comptades excepcions, ni van secundar ni van estendre la convocatòria. Creiem

que no haver fet cap esforç en la direcció de la unitat i tot el paquet extra sindical que hi havia no va ajudar, ni de bon tros, que la dissidència dins dels aparells sindicals fos notable.

LI. En altres ocasions les vagues generals basques han estat preludi d'altres a nivell estatal: creieu que és possible?

MV. Cal seguir en el camí de la mobilització, donar una resposta des de la classe treballadora a aquesta situació, a un model econòmic i social que globalment

augmenta la misèria de la majoria i degrada el medi fins a fer-lo inhabitable.

Creiem que estem portant a terme els acords de CGT en el nostre àmbit, sabent que només és un pas més, el primer d'un camí dur però necessari.

LI. Després de la vaga general, quines perspectives hi ha plantejades?

MV. Aquest és el començament d'una una dinàmica movilitzadora que ha d'arribar a cada vegada a més territoris i a més capes socials i sindicals, perquè realment puguem arribar a un escenari en què les polítiques econòmiques, socials i mediambientals siguin definides des dels interessos de les classes populars, dels i les precàries, sense papers, sense habitatge...

Des de CGT seguirem defensant la necessitat de seguir obrint camins, el més participatiu i unitari possible, de lluita i dignitat, que ens acostin a una societat més justa i sostenible en tots els aspectes, humans i ambientals.

El valor de la vaga

Des que vam convocar aquesta vaga teníem clar que molts agents es posicionarien contra nosaltres. Tant la patronal com alguns sindicats i partits polítics s'han unit amb un objectiu únic: desprestigiar i afeblir la mobilització de la classe treballadora. Era esperable.

(...)Tots ells han utilitzat manipulacions, intoxicacions i falsedats de tot tipus: que si la vaga és discriminatòria, que és política, que no té reivindicacions concretes, etc. I ara que la classe treballadora d'Euskal Herria ha sortit al carrer segueixen atacant. Per això han posat en marxa la seva maquinària i intenten amagar la realitat, utilitzen la paraula «fracàs» tal com ho havien decidit a l'avançada.

No tenen cap intenció d'escoltar les reivindicacions de les treballadores i treballadors i, a més de mirar cap a una altra banda, es pensen que poden fer-les callar.

(...) Han estat milers les persones que han sortit al carrer per denunciar la crisi i,

en concret, el model econòmic i social en què té l'origen(...)

Davant d'unes institucions que fa molt que van deixar de protegir els nostres interessos i contra la infinita avarícia del capital; la classe treballadora ha passat a l'ofensiva. Aquesta vaga general ha demostrat que la classe treballadora ha de ser la protagonista i que és capaç de ser-ho; tant en el debat sobre la solució a aquesta crisi

com a l'hora de prendre decisions per construir una alternativa al sistema actual.

(...)El model de concertació de Nafarroa ha fracassat i així ho han expressat les i els treballadors; també a les Vascongades s'ha pogut veure que l'alternança política no suposa cap canvi polític.(...)

Qui diu que la vaga ha estat un fracàs, té un objectiu molt concret: fer callar, desmobilitzar i frenar les protestes de la classe treballadora i de les classes populars. Però que sàpiguen que a Euskal

Herria això no funcionarà. (...) Hem passat de «fer soroll» a construir una ofensiva, (...)Ara bé, la vaga en si no és un objectiu, ni tampoc una meta. De cara al futur la vaga ha suposat un abans i un després, però aquesta lluita no s'acaba aquí. Ens queda molt per fer, encara que ens hem demostrat que tenim capacitat de sobres per fer-ho. **Zorionak eta aurreal!** [Felicitats i endavant!]

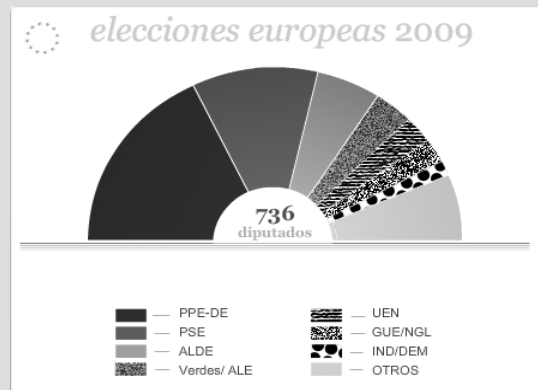
Extractes del balanç rebut de LAB l'11/6/09.

Europa:

Retrocés dels socialistes i l'augment de l'abstenció

El **retrocés socialista** és la dada més significativa dels resultats electorals. Ells són els grans castigats per l'augment de l'abstenció. El cop del laboristes britànics es històric, com ho és la desfeta del PS francès, a Itàlia, Àustria o la repetició dels pèssims resultats a Alemanya. La crisi passa factura als que, rebent un vot majoritàriament de treballadors/es i classes populars, només han tingut com a destinatari de les seves polítiques els beneficis de banquers i patrons des dels governs que controlen, o bé ha justificat aquestes mesures quan ho feien les dretes. La conseqüència directa d'aquest retrocés socialista en un context d'elevada abstenció ha estat l'enfortiment de la dreta, més per la debilitat dels oponents que no pas per la pujada dels vots directes.

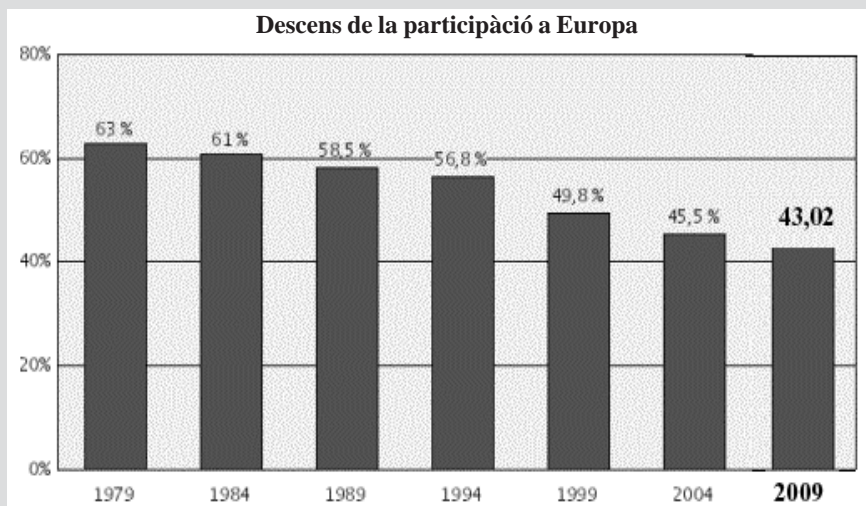
Pugen els grups d'extrema dreta. La pujada dels grups d'extrema dreta ha estat una constant, avui ja controlen una sisena part dels escons del Parlament europeu. Han tingut resultats rellevants a Hongria, Eslovàquia, els Països Baixos, Dinamarca, Àustria o a Itàlia -amb la Lliga Nord, sòcia de Berlusconi. Amb discursos populistes i racistes, que tenen com a objectiu la immigració o l'aprofundiment de les diferències entre rics i pobres, no prenen -encara- la forma clàssica dels partits feixistes, de guerra frontal i violenta contra les organitzacions de la classe obrera (partits i sindicats), però es comença a fer el camí tot apuntant la divisió i enfrontament entre els

treballadors/es sembrant la llavor de la xenofòbia. També en aquest aspecte la crisi i la gran depressió que va seguir als anys 30 estableix paral·lelismes: un sectors del capital financer comença a preparar-se per emprar -més enllà del parlamentarisme-, mètodes directes de confrontació per resoldre els conflictes entre les classes que la crisi accelera. Finançats per la gran burgesia, aquests grups pre-feixistes, intenten arrossegar la petita burgesia de la ciutat i el camp que s'empobreix i instrumentalitzar la desesperació de sectors de treballadors/es que no veuen cap sortida, per llançar-la contra altres sectors populars o immigrants.

Dispersió de l'esquerra

D'entre les forces que es reclamen de la lluita anticapitalista, el resultat més significatiu l'obté el Bloco de Esquerda de Portugal, que dobla en percentatge, passant del 4'9% amb un eurodiputat a tres i un 10'7% dels vots. A França el millor resultat ha estat per l'NPA amb quasi el 5%, i l'1'2% per LO.

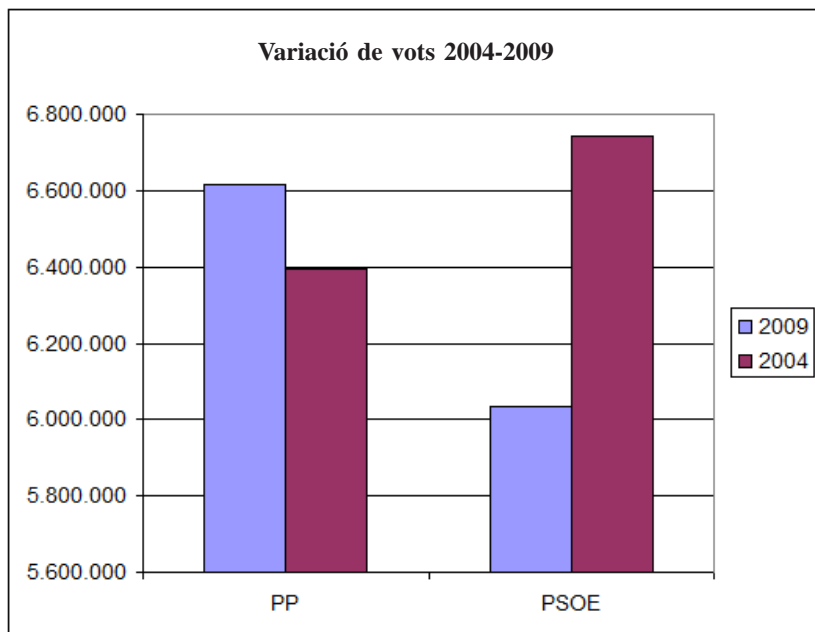

S'afableix el Govern PSOE

L'alta abstenció com a distanciament dels partits polítics, no afecta a tots els grups parlamentaris per igual. Així, hi ha una retirada de vots que castiga principalment al partit del Govern (-360.000). La primera lectura que cal fer és que una gran majoria

Rosa Aguilar, per aconseguir un càrrec del Govern autonòmic andalús del PSOE, marca un camí que abans han seguit un munt d'exdirigents d'aquesta formació que avui militen al PSOE. D'altra banda i, encara que sigui menor, la pressió sobre l'esquerra d'IU,

significatius, sinó per UPyD de l'exsocialista Rosa Díez, que entra a l'escenari polític de les europees amb més de 400.000 vots. El seu discurs lerrouixista combina l'antinacionalisme català i basc amb el discurs populista. La polarització social es produeix també amb el creixement de les candidatures a l'esquerra de les parlamentàries, que tenen un augment notable (vegeu l'article).

A Catalunya el càstig al tripartit és contundent. El PSC perd 200.000 vots (més del 20%), IC-EUiA 30.000 (més del 20%) i ERC en perd 70.000 (més del 25%). Una part d'aquests vots van a parar a l'augment de l'abstenció, que puja per sobre de la mitjana estatal, l'altre a l'esquerra extraparlamentària, i una part del vot a ERC del 2004 torna a CiU. Malgrat aquests resultats i que CiU creix, la pujada és insuficient per desplaçar els socialistes de la primera posició.

Al País Basc, continua el retrocés del PNB, que perd 42.000 vots. Però el càstig també és per l'antic tripartit, Aralar-EA perd 14.000 vots; i EB-B més de la meitat, només n'hi queden 13.000. Il, amb 115.000, es queda a només 700 vots d'avançar el PP com a tercera força electoral, i ja ho és a Nafarroa, on suma més vots que PNB, EA i Aralar junts.

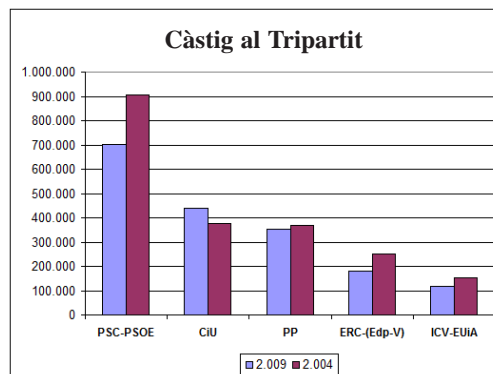
d'aquesta abstenció que colpeja PSOE és de treballadors/es cansats que amb els seus vots es facin polítiques de dretes. La política del PSOE no té justificació per si mateixa de cara a la majoria d'electors/es, que són de les classes populars, i unes eleccions rere les altres limita la seva propaganda a l'amenaça que torni la dreta, en lloc d'explicar les excel·lències de què fan. Així doncs, davant «el triomf» del PP que ens han presentat els mitjans de comunicació, el que cal destacar és el retrocés del Govern del PSOE.

CUT-Bai d'Andalusia amb amenaces d'expulsió per donar avals a Il, el fet mateix que dins d'Il hi hagi el Corrent Roig, que va anar-se'n d'IU -com Revolta Global, avui a l'Esquerra Anticapitalista- marca un procés de disgregació imparable.

També el bloc IU-IC/EUiA perd 60.000 vots, un 10% dels que tenia el 2004. Continua, doncs, dessagnant-se a cada votació i va quedant clar que és un projecte amb cada vegada menys espai. La fugida de l'alcalde de Còrdova,

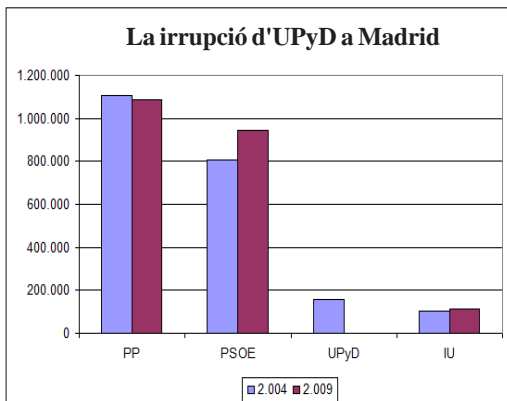
El segon element clau és la **polarització**, que s'aguditzava amb la forta crisi social i el creixement de l'atur i que comença a tenir una expressió deformada en les eleccions. Una polarització que a la dreta pot estar representada no pas per l'extrema dreta tradicional (Falanges, DN, MIR o altres formacions neonazis) que encara que puguen vots segueixen sense ser

Galícia. El PP es manté i el PS perd el 10% dels vots que tenia,

però la dada significativa és la **pèrdua de 40.000 vots del BNG**, que cau més del **30%**. La factura que ja va pagar en les darreres eleccions autonòmiques s'ha repetit ara.

A **Madrid** el PSOE pateix un altre cop molt fort, retrocedeix 150.000 vots. És precisament en aquesta comunitat on és més **forta la irrupció d'UPyD** de Rosa Díez que, amb 155.000 vots, es converteix

en la tercera força.

Si les darreres autonòmiques afeblen el Govern del PSOE tot i guanyar el govern basc, perquè perdia el suport parlamentari del PNB, els resultats d'ara –encara que no tenen una incidència tan directa- tenen la mateixa lectura: **el Govern segueix retrocedint i s'afebleix**. Ha perdut la majoria parlamentària amb què va arribar a la Moncloa, cosa que fa que tingui enormes dificultats per legislar, i constata la pèrdua del suport popular en les eleccions.

Semblaria que tot això l'hauria de portar a un gir a l'esquerra, que és per on perd els vots, deixant de fer la política que banquers i patrons li dicten, però Zapatero no va per aquest camí.

Unes quantes dades

Avaluar els resultats de l'esquerra transformadora, i en concret els d'II, ens obliga necessàriament a compararlos amb els de les europees anteriors. La diferència de +209.806 vots no pot explicar-se únicament per l'efecte del vot abertzale a II –que suposa 138.266 vots a Euskalherria i segurament un cert nombre a la resta de l'estat.

Analitzem-ne les raons:

* Polarització social

D'una banda l'efecte de la crisi i les mesures dels governs empenyent a la polarització social. Això s'ha reflectit en la pujada de l'extrema dreta –no només amb l'entrada del parlamentari de la UPyD, sinó també amb el creixement de FN, DN o el MIR, que dupliquen o tripliquen els seus

encara que molt més dèbilment, en la pujada de l'esquerra extraparlamentària.

* Els reagrupaments

El segon factor que ha enfortit els resultats de l'esquerra extraparlamentària ha estat l'efecte de reagrupaments més grans. El que va començar en les darreres amb la candidatura pel No a la Constitució Europea que vam impulsar entre PCPE i LI i va agrupar activistes independents del món sindical i social, en aquestes eleccions s'ha consolidat en les dues primeres forces que agrupen els vots de l'esquerra anticapitalista el 2009: II i EA-RG, que reflecteixen encara embrionàriament la necessitat de reagrupaments que poden aparèixer com a alternativa. El resultat dels reagrupaments és superior a la suma de cadascuna de les parts.

	II	IZAN-RG
<u>Andalucía</u>	2.174	2.747
<u>Aragón</u>	941	592
<u>Asturias</u>	826	657
<u>Canarias</u>	1.104	546
<u>Cantabria</u>	495	626
<u>Castilla-León</u>	1.935	1.432
<u>Castilla-La Mancha</u>	451	1.021
<u>Catalunya</u>	16.575	5.111
<u>Ceuta</u>	13	5
<u>Com. Valenciana</u>	3.590	2.452
<u>Extremadura</u>	210	703
<u>Galicia</u>	3.373	1.373
<u>Illes Balears</u>	1.562	346
<u>La Rioja</u>	224	43
<u>Madrid</u>	3.984	5.134
<u>Melilla</u>	4	12
<u>Navarra</u>	22.985	395
<u>País Vasco</u>	115.281	1.421
<u>Región Murcia</u>	161	627
	175.888	25.243

sobre l'esquerra combativa

* El problema nacional i les diferències de campanya

Assenyalàvem al LI anterior els problemes amb què s'havien conformat les candidatures tant d'EA-RG (en què l'Espai Alternatiu i Revolta Global es van autoproclamar l'esquerra anticapitalista, excloent la resta) com els que van recórrer II (aparició a darrera hora dificultant l'adhesió de més organitzacions, problemes de funcionament...). Aquests problemes tenen un reflex en el balanç més que positiu que ha arrancat l'esquerra extraparlamentària.

Per una banda, la feina més sistemàtica que va fer EA abans de la campanya electoral ha tingut els seus fruits sobre la precipitació d'II. Això es veu especialment als llocs on el problema nacional no és central. La campanya d'II la van començar, en realitat, el Suprem, la Fiscalia i Interior identificant-la amb l'esquerra abertzale, i per extensió, amb els nacionalismes. Aquest aspecte era cert –com reflectia la quantitat d'organitzacions independentistes–, però no l'únic, com va semblar en molts racons. L'aspecte de classe, component definitori d'II, quasi no va tenir temps i forces per arribar, i, per tant, no va permetre recuperar la memòria històrica i lligar la classe al problema nacional contra la monarquia. Així, II triplica els vots d'EA a Catalunya o Galiza (sense comptar Euskalherria, que mereix una anàlisi a part), quintuplica a les Illes Balears, o se supera àmpliament a València. En canvi allà on el problema nacional no està plantejat, les diferències són molt més tímides (Andalusia) o, directament, juguen a favor d'EA, com a Madrid, Múrcia o Extremadura.

* Els resultats i l'esquerra abertzale

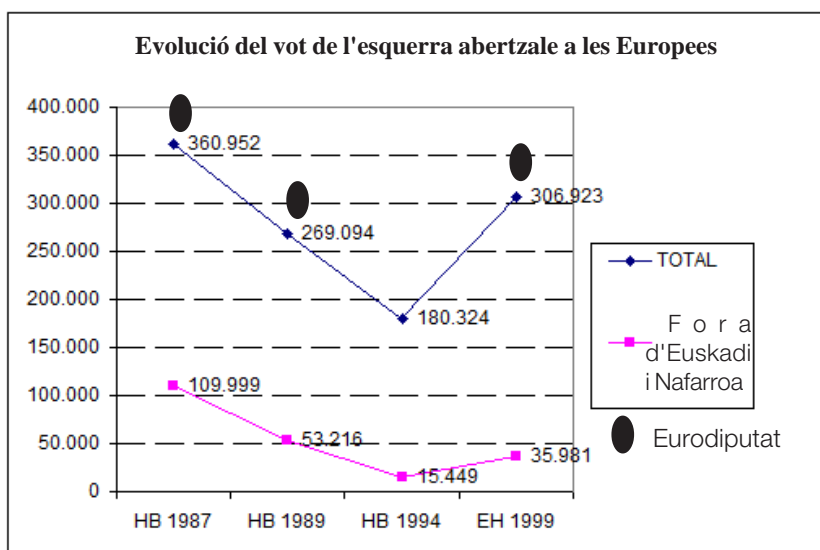
Aquí no correspon cap comparació amb EA. És obvi que

el suport de l'esquerra abertzale a II va permetre que la seva importantíssima base social trobés una expressió política per votar després de les reiterades il·legalitzacions que l'han anat intentant fer callar: van ser prop de 135.000 vots.

Però II no era la repetició de la candidatura de Euskal Herriarrok (EH) del 99, quan aconseguia un

pressió al Govern esperant forçar-lo a negociar; i la recerca d'un bloc amb la burgesia basca, és a dir amb el PNB, i que va tenir a Lizarra la seva màxima expressió.

Les eleccions de 1999 van coincidir, a més, amb un moment molt excepcional que va aixecar enormes expectatives a Euskalherria: la treva i la possibilitat de la fi del conflicte armat. Es va recuperar el

escó i 306.923 vots. En primer lloc perquè la composició de la candidatura era un front de partits sense presència de Batasuna, encara que aquesta li donés suport des de fora. I aquesta relació amb Batasuna ha sumat vots però també n'ha restat, per exemple a Castella, on es perden vots respecte altres eleccions d'Izquierda Castellana. En segon lloc perquè ja hi havia hagut una caiguda continuada del vot directe a Batasuna/HB/EH els anys 87-89-94, agreujat a Catalunya per les conseqüències de l'atemptat a Hipercor. Aquest cicle descendent de pèrdua del suport popular dins i fora d'Euskalherria té a veure amb la creixent pressió repressiva, però també amb dos fets: la subordinació de la política abertzale a les accions d'ETA que utilitzava treballadors/es de la resta de l'Estat com a elements de

vot abertzale al nivell dels 300.000 que permeten l'escó a Euskalherria (270.000 vots, rècord), però no a la resta de l'Estat. El llistó de vot a Catalunya, per exemple, es mou al voltant dels 15.000-17.000, no es torna als 40.000 del 87.

Així, II suposa un procés nou i esperançador, estem posant les primeres pedres per recompondre l'aliança estratègica entre els i les treballadores i la lluita dels pobles. No sabem les conclusions a què arribarà l'esquerra abertzale, però a parer nostre, els resultats de conjunt que presenta II haurien d'ajudar que recuperés la seva antiga visió d'inserir la lluita nacional dins del marc de la lluita de classes estatal contra l'Estat

Un pas endavant... que

1.- La candidatura va obtenir 175.000 vots, dels 230.000 que van anar a parar a candidatures que es situen a l'esquerra anticapitalista i sobiranista (I.I., E.A/R.G., PCPE i POSI). Sobre els resultats 115.000+23.000 venen d'Euskalherria, directament relacionats amb el vot que va demanar l'esquerra abertzale, i 37.000 s'obtenen a la resta de l'estat (16.500 de Catalunya), amb una major incidència allà on hi ha reivindicacions nacionals. Dos elements es desprenen d'aquestes primeres dades. El primer: l'esquerra abertzale conserva un coixí de vots significatiu que la porta a ser tercera força a Nafarroa i a només 700 vots de ser-ho també al País Basc. El segon, que els resultats de la resta de l'Estat són significatius i esperançadors per avançar en la construcció d'una alternativa a l'esquerra parlamentària. Respecte de les altres candidatures anticapitalistes, el major pes d'I.I. (que es situa com a setena força en el còmput global) fa que la seva responsabilitat per obrir-se i impulsar un reagrupament, sigui més gran.

2.- Però el principal element de balanç de la candidatura no és el resultat en vots. Certament tot va ser ràpid, precipitat fins i tot, però les ocasions vénen com vénen i I.I. era i és una aposta d'unitat de diverses organitzacions molt important. La seva mateixa existència, és a dir, la possibilitat de posar d'acord els dos principals eixos de la lluita de classes a l'estat espanyol: la lluita dels treballadors/es amb la dels pobles oprimits, té una altíssima significació política. La candidatura és el primer pas en dècades per **reconstruir el camí d'aquesta unitat entre la lluita obrera i dels pobles** que existia al

final del franquisme. Aquesta separació va ser una de claus per la consolidació del règim de la Monarquia, per un retrocés històric de la classe obrera (reconversions, reformes laborals...) i un aïllament de la lluita del poble basc que permetia una repressió sense resposta a la resta de l'estat.

3.- L'amenaça d'il·legalització per

Un pas endavant!

Balanç de les eleccions europees

decisió del Govern i la sentència del Suprem van generar una important corrent de solidaritat cap a la candidatura que obertament va passar a convertir-se en un desafiament contra la Llei de Partits. **És la primera vegada que el Govern es menja la Llei de Partits i que el Constitucional rebutja un procés d'il·legalització.** Això va donar energies renovades per a fer una curta campanya plena d'activitat.

4.- El tercer element positiu ha estat la multitud de comitès de suport que aplegant moltes forces diverses organitzaven en pocs dies nombrosos actes en els que s'ha pogut copsar **l'entusiasme que mou una iniciativa unitària** com aquesta. Aquest és un element central del balanç, doncs les eleccions han d'estar d'impulsar l'organització, i amb I. I. hem vist noves possibilitats.

I.I. encara és només un embrió

És amb aquests elements que cal discutir molt concretament com I. I. no es limita a una marca electoral més, sinó que el moviment que ha estat capaç de generar es perllonga més enllà de les cites electorals i pren vida a la lluita quotidiana. En aquestes eleccions es presenten altres llistes de l'esquerra anticapitalista, que donen suport el dret d'autodeterminació dels pobles contra la Monarquia i criden a la solidaritat internacionalista. Però les eleccions no esgoten les organitzacions i moviments que es podrien unir sobre la base d'aquests tres eixos bàsics.

I. I. és un gran pas, ha demostrat que pot recuperar la il·lusió de molta gent jove i de la vella guàrdia, però lluny de tota autoproclamació, protagonismes o prepotència, hem de fer un treball per obrir i incorporar a altres forces amb les quals són possibles acords d'unitat d'acció. Cal mantenir els dos pilars de lluita obrera i dels pobles com a referent de lluita. Així mateix hi ha una enorme vitalitat d'agrupaments que es van produir al voltant de les eleccions municipals, amb les quals cal comptar.

A Catalunya és molt necessari cercar un equilibri entre els dos components que configuren la candidatura (el de classe i el nacionalista), més enllà del nombre de militants que puguin tenir les organitzacions que els representen. Cal una feina per acostar altres sectors de l'independentisme com ara de les CUP's, però també s'ha d'obrir a sectors que es reclamen dels treballadors/es, com ara les Candidatures Alternatives del Vallès. Donar forma a les dues components que precisem no és un problema de vots, sinó de construcció de l'alternativa de lluita.

cal continuar

El dia 8 continua la feina

Cal partir del **balanç** de la feina feta, amb reunions tots els nivells on es valorin dels encerts però també els problemes que han sorgit, amb l'ànim de superar-los.

En aquest sentit és urgent una reunió estatal de totes les organitzacions que han participat directament a la candidatura per decidir amb qui funcionament i quines iniciatives donem continuïtat a I. I.

Aquestes serien les nostres propostes: combinar una estructura de plataforma de partits i moviments amb els comitès de suport, és a dir, deixant espai per tothom.

Cal desenvolupar els acords comuns de la plataforma:

1) contra la crisi, contra els acomiadaments i contra l'empitjorament de les condicions de treball, cal la mobilització, cal la vaga general. Euskalherria ha estat capdavantera el 21 de maig.

2) contra la repressió que pateixen els pobles: fora la llei de partits: prou il·legalitzacions. La única solució autodeterminació.

3) contra el suport del Govern de l'Estat a les agressions imperialistes als pobles que lluiten, campanya contra el bloqueig a Gaza. Per la retirada de les tropes espanyoles del

Líban, Afganistan, Haití i d'altres indrets on estan donant suport a les operacions imperialistes contra la lluita del pobles.

Donar forma i concretar-la per què I.I. continuï, i trobar les iniciatives que poden fer-la viure i desenvolupar-se és la feina que tenim per davant.

*10 de juny de 2009
Lucha Internacionalista*

Un pas endavant!

A **Terrassa** vam ser dels impulsors de la constitució del Grup de Suport a II una de les primeres tasques del qual va ser la roda de premsa contra la il·legalització, que recollia el suport que van donar 11 entitats terrassenques a la lluita contra la Llei de partits. Van seguir encartellades i piquets –entre altres a les cues d’aturats/des a l’INEM-. A l’acte central, va ser la nostra companya Cristina qui va explicar les raons per les quals el grup de suport de Terrassa demanava el vot per II: n’obtidrien 380.
Foto de l’acte central

Imágenes de la participación de LI

Els actes públics d’Iniciativa Internacionalista a les **comarques gironines** es van centrar en una roda de premsa amb la Jone Goirizelaia i els actes finals a Girona i la Bisbal.

A Girona, la presentació de la candidatura, que es va celebrar a la Rambla, va aplegar una vuitantena de persones. Van intervenir-hi en Miquel Blanch, candidat gironí d’II, i la Cristina Mas -tots dos militants de Lluita Internacionalista; en Benet Salellas -advocat i militant de la CUP-; la Rut Ribatallada, membre de la CUPA d’Arbúcies; i en Jaume Roure, treballador en atur i un dels dos condemnats per l’Audiència Nacional per cremar una foto del rei.

Les intervencions es van centrar en les propostes que recull la candidatura i en la denúncia de la política repressiva i capitalista de la Unió Europea. Es va remarcar que la veu d’Iniciativa Internacionalista ha de servir per fer sentir la lluita dels treballadors i treballadores i per l’autodeterminació dels pobles oprimits.

També es van llegir les adhesions d’organitzacions i col·lectius que han donat suport a la candidatura (Endavant-OSAN, Lluita Internacionalista, la Pioxà de Bordils, l’Ateneu Popular l’Arboç d’Arbúcies, l’Associació Cultural Estel Roig de La Bisbal, la CUPA d’Arbúcies, el Col·lectiu la Falç del Pla de l’Estany i l’Associació Cultural Via Roja de Girona).

L’acte es va tancar fent una crida general a votar aquesta candidatura, a seguir la lluita del dia a dia, i a donar continuïtat a II, que ha aixecat expectatives entre vells lluitadors/es i joves. Vam acabar cantant la Internacional.

A la Bisbal van assistir-hi unes 50 persones, convocades pel grup de suport d’II, format sobretot per la gent d’Endavant. El contingut va ser similar al de l’acte Girona, i, a més, van projectar-se els vídeos de la candidatura i es va obrir torn de debat després de les intervencions.

Jone Goirizelaia –advocada i exparlamentària per l’esquerra abertzale-, Júlia Terricabras i el nostre company Miquel Blanch

LI- Girona

A Iruña el nostre company Josep Lluís del Alcázar va compartir taula amb Otegui i Nines Maestro. Era el primer acte en què es va convidar a participar a l'esquerra abertzale, que ens havia donat suport. Això li va donar un caire molt emotiu, perquè vam poder oferir la paraula a qui l'estat ha volgut silenciar reiteradament. En un cinema ple de gom a gom, amb centenars de persones que no van poder entrar, es van succeir els discursos i es van tancar amb les notes de la Internacional cantades a peu dret per tots i totes les presents.

A Madrid l'Esther va participar en l'acte central a Vallekas, conjuntament amb les representacions d'altres pobles de l'estat, en un acte obert que la pluja va intentar dificultar sense aconseguir-ho. Però de la presència continuada de les companyes de Madrid volem reflectir la preocupació per trobar la manera de reemprendre la nombrosa reunió de partits, organitzacions i moviments que van ser convocats quan encara estàvem il·legalitzats. Més enllà de la resposta solidària –que va tenir nombroses i diverses expressions com les de La Traba o la Coordinadora Antifascista de Vallekas–, en la reunió va quedar palesa la voluntat de continuar després del 7, i cal donar-los resposta...

... Aquest és el nostre objectiu arreu on puguem defensar-ho:

Cal mantenir III

Internacionalisme i lluita dels pobles

La candidatura Iniciativa Internacionalista reivindica l'internacionalisme i la solidaritat entre els pobles. Sovint ens pregunten com, si ens diem internacionalistes, volem el dret de constituir nous estats, el dret d'autodeterminació. Per nosaltres, l'únic camí cap a l'internacionalisme de classe, cap a la supressió de les fronteres i els estats, ha de ser la lluita incondicional per la llibertat dels pobles. Perquè la unitat que necessitem els treballadors/es serà voluntària de pobles lliures i sobirans o no hi haurà internacionalisme.

Lluita Internacionalista no és una organització independentista, no creiem que el futur hagi de passar necessàriament per la formació de més estats i que cada nació actualment oprimida hagi de constituir el seu propi estat independent per arribar al dret a decidir lliurement el seu futur. Però afirmem que si aquesta nació decideix construir el seu propi estat, els i les treballadores han de defensar aquesta voluntat contra qualsevol intent de la nació opressora d'impedir-hi. Així ho vam fer respecte Bòsnia en la campanya d'Ajuda Obrera Internacional i en altres ocasions.

Per això, l'acord entre organitzacions de l'esquerra revolucionària i de l'independentisme d'esquerres és la defensa del dret d'autodeterminació, és un punt central molt fort que ens uneix i ens permet recórrer un llarg i decisiu tros de camí juntes. La paraula la té la nació oprimida i respectarem fins al final la seva decisió. No especularem amb quina opció prendríem quan poguéssim realitzar aquest dret, perquè si aquesta

decisió es fa contra la Monarquia, nosaltres estariem per la ruptura; però si es produeix en el marc d'una ampli moviment revolucionari que acabés amb ella i busqués la unitat sense imposicions entre els pobles, aleshores donaríem suport a la unitat. La lluita de classes és dialèctica i és impossible determinar quins ritmes i processos hi haurà.

Per tant, nosaltres volem una República basca o catalana sobirana, és a dir, amb plena llibertat per establir la relació que vulgui amb els altres pobles i nacions. És més, nosaltres les volem socialistes, tot i que aquesta no pot ser una precondició a l'autodeterminació nacional. Però en el marc de la lluita del dret dels pobles a decidir el seu futur, busquem la relació més àmplia possible entre pobles lliures, en peu d'igualtat, en una àmplia federació de repúbliques no només de l'Estat espanyol, sinó europees. No cal dir que aquesta federació és el contrari de la UE, un bloc entre estats i multinacionals per ofegar els pobles i treballadors/es europeus/es.

Aquesta orientació que defensem es troba en la tradició de l'internacionalisme obrer, del marxisme. Parteix de la comprensió que no hi ha lluita pel socialisme, per acabar amb tota explotació, que no inclogui la lluita per acabar amb tota opressió. Així s'expressava Marx quan defensava que els obrers anglesos havien d'incloure la lluita contra l'opressió d'Irlanda: «La classe obrera anglesa no podrà fer a Anglaterra cap pas decisiu mentre no s'aixequi contra la política de les classes dominants a Irlanda. I no només ha d'ajudar els irlandesos, sinó que ha de prendre la iniciativa (...). Si no ho fa, el poble anglès serà un instrument de les classes dominants, perquè haurà d'actuar al costat d'elles contra Irlanda» O en aquesta seqüència d'Engels: «El poble que n'oprimeix d'altres no pot alliberar-se. La força que empra per oprimir els altres acaba per tornar contra ell mateix.»

En el mateix sentit segueix la tradició de l'internacionalisme obrer, quan Lenin es dirigeix als obrers russos: «Per això l'internacionalisme de la nació

opressora, o de l'anomenada nació «gran» (encara que només sigui gran per les seves violències grans com un esbirro), ha de consistir no només en observar la igualtat formal de les nacions, sinó també aquesta desigualtat que, per part de la nació opressora, o les seves violències, ha de compensar la desigualtat real que es dona en la vida.» Per això en el programa del Partit bolxevic es defineix: «Dret de totes les nacions que formen part de l'Estat a separar-se'n lliurement i formar estats independents. La república del poble rus no ha d'atreure altres pobles o ètnies per la violència, sinó exclusivament per l'acord voluntari de constituir un estat comú. La unió i l'aliança fraternal dels treballadors de tots els països són incompatibles amb la violència directa o indirecta contra altres pobles.»

Reivindiquem aquesta voluntat d'unir la lluita contra l'explotació capitalista amb la lluita dels pobles contra totes les formes d'opressió. Iniciativa Internacionalista reconstrueix un camí de solidaritat entre treballadors/es i pobles que existia no fa tants anys, al final del franquisme. Si som capaces de reconstruir aquesta unitat i treballar conjuntament sobre la base de l'acord comú, que impulsa la lluita contra el capitalisme i la seva crisi amb la lluita contra la Monarquia que nega el dret d'autodeterminació dels pobles, avançarem.

Josep Lluís del Alcázar

Conveni provincial de Pontevedra

Duríssima vaga del metall

El dilluns 15 de juny arrenca la vaga general del metall a Pontevedra, que inclou aturades en empreses amb conveni propi com Citroen. L'aturada afectarà 2.500 empreses i 27.000 treballadors/es de Pontevedra. El motiu és el conveni provincial, en què la patronal allarga les negociacions no acceptant ni la durada del conveni, ni l'increment salarial del 4,5% pel 2009 i del 4% pel 2010, ni la reducció de la jornada laboral. Els enfrontaments a què s'ha arribat donen idea de la gravetat de la situació i de la necessitat ineludible de seguir la lluita fins al final o de transformar-la en una vaga general.

Els antecedents

Les mobilitzacions actuals vénen

borsa de treball, estiguessin obligades a recórrer totes les contractes del sector.

L'any 2007 es va recórrer a la vaga per incompliment del conveni i per regular el funcionament de la borsa de treball. El febrer de 2009 els i les treballadores van tornar a mobilitzar-se contra la imputació de treballadors/es del metall en dos judicis penals pels avalots de 2006 i 2007. El maig del 2009, després de tres mesos de negociacions infructuoses, es torna a la vaga per forçar la negociació del nou conveni.

El procés actual: les forces

El 18 de febrer es va constituir la mesa negociadora del conveni, formada per 6 membres de la CIG, 3 de CCOO i 3 d'UGT. Els sindicats es queixen que la patronal, en aquests 3 anys anteriors, ha incomplert

marcades per les de 2006 i 2007

El 2006 els sindicats van signar un conveni vàlid fins el 31/12/2008, en el qual es regulava, entre altres matèries, la transformació de contractes temporals en indefinits i la creació d'una Agència de Col·locació del sector a la qual, a manera de

sistemàticament el conveni anterior, boicotejant l'Agència de Col·locació per mitjà de subcontractes que portaven treballadors/es estrangers/es als quals es feia un contracte indefinit, prèvia signatura de la liquidació, i se'ls pagava per sota del conveni. Plantegen un conveni de

Los astilleros en la lucha del metal vigués

La situació de les drassanes

Les drassanes entren en l'actual crisi amb la sumatòria de situacions adverses que en tots els casos han pagat els i les treballadores. Els més significatius van ser primer «Els dilluns al sol» a la ria de Vigo, després la privatització d'HISSAR. En aquesta segona, avui es reconeix, a la llum de la crisi, que, a més, els grups que van adquirir algunes drassanes a la Societat Espanyola de Participacions Industrials (SEPI) «no eren els més indicats i adequats per donar-los solidesa» (segons la pròpia UGT que, amb CCOO, va avalar la privatització): Factorías Vulcano va comprar la drassana asturiana de Juliana, i Drassanes de Huelva es va quedar el 80% del centre de Sevilla; el 20% restant va anar a para a les mans de Contenemar.

En aquesta situació, UGT es va donar directament al govern perquè, en el mercadeig de fons públics per a les patronals davant la crisi que elles mateixes han provocat, es contemplés la patronal de les drassanes. ZP va respondre immediatament el març de 2009 amb la concessió, amb caràcter urgent, de 150 milions destinats a finançar les 26 empreses que integren PYMAR (Petites i Mitjanes Drassanes en Reconversió), distribuïdes per les comunitats de Galícia, Astúries, Cantàbria, el País Basc, Catalunya, C. Valenciana, Múrcia, Andalusia, Canàries i les Balears. Agreuja la concessió el fet que UGT argumentés no pas la caiguda de beneficis i mantenir llocs de treball, sinó un augment. Les drassanes agrupades a PYMAR van facturar 1.600 milions d'euros el 2008, un 33% més que en l'exercici anterior (xifres de finals de maig de 2009): «Hi ha càrrega de treball fins a finals de 2010. Fins i tot en algunes factories l'activitat assegurada s'estén més enllà», va afegir Gafio en nom d'UGT. El futur més prometedor correspon a les instal·lacions de Barreras, Freire i Vulcano, a Vigo...

«L'ajudeta» venia a sumar-se

a la que el mateix mes saludava l'Associació de Naviliers Espanyols (ANAVE) dotada amb 6.000 milions, destinada a les mitjanes empreses, aprovada també el març. Eren crèdits de l'ICO que responien a l'argument d'UGT que, a causa dels alts costos de construcció, «El préstec és l'únic mecanisme que permet abordar la construcció naval».

Tot aquest mercadeig es produïa sobre la base del desmantellament del sector que van avalar les direccions sindicals majoritàries que, a més dels acomiadaments per tancaments i vendes, van anar acompanyades de la introducció de les múltiples subcontractes. En donen una idea la donen les xifres de la patronal de la PYMAR, que diu que té contractats uns 2.700 llocs directes i uns 8.000 en les industrials auxiliars. El conveni anterior del metall de Pontevedra, tal com s'ha assenyalat, pretenia posar-hi pegats regulant-ne les condicions de treball i la utilització d'una borsa de desocupats. Com hem dit, això no s'ha complert, com tampoc a la resta de drassanes. Així, aquest maig es representacions sindicals dels treballadors/es de les drassanes de Sestao signaven un acord semblant forçant que les contractacions d'immigrants es fessin amb els sous i condicions dels treballadors autòctons.

L'1 de maig la reivindicació del compliment de la regulació ja hi era. El 13 de maig, ja en ple procés de conveni, les drassanes de Vigo van parar 4 hores després de les assemblees de les drassanes Ba-

rreras i Vulcano. Treballadors/es de Barreras es van traslladar a les drassanes Armón, Freire i Cardama per aconseguir el seu suport en l'aturada, mentre que els de Vulcano van fer-ho a Cies i Metalships. Es denunciava que els empresaris aprofiten per contractar obrers -sobretot immigrants- fora de la borsa (sense regulació): «S'està contractant una gent que cobra una misèria», denunciaven.

La vaga, que a més va provocar la ruptura de la unitat sindical, va enfrontar CCOO i CIG sobre si s'estaven o no encoratjant actituds «racistes i xenòfobes», promovent «l'expulsió» dels immigrants. Sigui com sigui, el perill que el moviment llisqui cap a la xenofòbia és una realitat, però si fos així seria un favor als interessos de la patronal, que pot extreure beneficis d'aquests enfrontaments entre autòctons i immigrants. La CUT denuncia que la patronal, amb la benedicció de l'Administració converteixen el panorama laboral en una autèntica orgia: contractació irregular, a Vulcano intentant excloure els representants sindicals més destacats, a Nervión comunicant acomiadaments amb la coartada de la fi d'obra, i el prestamisme esclavista cada dia major. Aquesta unitat d'objectius en la lluita és imprescindible i l'equiparació en condicions laborals d'autòctons i immigrants, una necessitat que si en lloc d'unir-los passa a enfrontar-los pot constituir un gravíssim pas enrere -com va passar en les vagues angleses de fa uns mesos.

transició per un any a causa de la crisi, amb una pujada salarial per sobre de l'IPC i reducció de jornada.

La patronal se sent forta i no accepta ni tan sols un conveni de mínims. Vol trencar la conflictivitat del sector. Demana un conveni per dos anys, augment de jornada i congelació salarial a causa de la crisi... i fins i tot es nega a assistir a reunions a què està convocada. Per mostrar la seva força, el dia 15 de maig es van reunir uns 1.000 empresaris del sector del metall al pavelló de l'Institut Ferial de Vigo (IFEVI) per expressar la seva voluntat de no cedir gens davant de les reivindicacions obreres.

Arriben les vagues: primer assalt

Els sindicats van convocar 4 jornades de vaga: 6, 7, 20 i 21 de maig, així com una aturada el dia 13 a les drassanes de Vigo, per denunciar la contractació d'immigrants en condicions d'explotació. A Vigo, Pontevedra, Villagarcía, Marín... les manifestacions van ser nombroses, les més multitudinàries, les de Vigo, que van reunir 12.000 treballadors/es. En aquestes mobilitzacions dels dies 6, 7 i 13 no va haver-hi incidents, encara que sí tancaments a la Cambra de Comerç i ocupacions d'entitats financeres.

El 13 de maig la patronal va deixar els sindicats plantats per segona vegada, quan la Xunta intentava intervenir-hi per primer cop. Va adduir les aturades a la drassana de Barreras i, aquesta vegada, va anar acompanyada de la ruptura de la unitat sindical: CCOO acusant la CIG de «deslleialtat» per haver liderat les aturades a les drassanes, i la UXT retirant-se per prendre una resolució l'endemà. La CIG, per la seva banda, majoritària al sector, mantenia la convocatòria de l'aturada següent i en plantejava de més extenses pel futur.

El 21, i tal com insistia la patronal, els antiavalots, que van anar arribant durant les setmanes anteriors a Vigo van actuar amb contundència, llançant boles de goma i pots de fum, i carregant contra les nombroses concentracions que van col·lapsar tots els punts d'accés a la ciutat i als seus polígons industrials. Els enfrontaments més durs van ser als voltants de les drassanes «Barreras» i «Vulcano».

No obstant això, l'actuació policial no va fer retrocedir la lluita, sinó que, al contrari, va recompondre la unitat sindical: l'endemà, i sense convocatòria prèvia, els sindicats van fer una vaga parcial a les empreses que treballen a les drassanes per anar en manifestació pels carrers de Vigo a denunciar la càrrega policial del dia anterior, i es van preparar noves aturades que culminarien en la crida a vaga indefinida el 15 de juny amb un dia d'aturada a les empreses amb conveni propi.

El segon: més radicalitzat

El 4 de juny era la cinquena

aturada i els i les treballadores van sortir a primera hora del matí dels respectius centres de treball - provocant talls de trànsit- i es van concentrar a partir de les 10.30 a la Praza d'Espanya, des d'on van anar a Praza do Rei per celebrar una assemblea en la qual van anunciar la convocatòria de la vaga indefinida. De seguida va començar l'assetjament policial, però aquesta vegada va trobar una contundent resposta obrera que va obligar els antiavalots a retirar-se.

La provocació repressiva que pretenia fer callar amb violència la lluita del metall, va provocar el resultat contrari, i el 5 de juny es repetien els duríssims enfrontaments sumant a les raons obreres la repressió del dia anterior i els seus 4 ferits. Reunits des de les 7 del matí a la Drassana Barreras, es va decidir col·lapsar el centre de Vigo. Eren milers les persones que es van llançar pel casc antic cridant més «Lume!» –Foc-,

ahora que es responia a les càrregues policials amb barricades de foc, pedres, rosques i cargols. Els antiavalots van aconseguir fer-los retrocedir de nou a la drassana, però allà es van trobar amb una resistència més nombrosa i combativa encara que la del dia anterior, composta per més de 1.500 treballadors/es.

Mentre, el BNG, per boca del tinent d'alcalde de Vigo, Santi Domínguez, condemnava «sense pal·liatius» la lluita obrera, qualificant de «vàndals» els vaguistes, cridant a la calma i apostant per la intervenció policial «quan fos estrictament necessària».

El 9, més de 4.000 persones acudien a la manifestació convocada per CIG, CCOO i UXT, de suport a la lluita pel conveni i contra la repressió, que va omplir els carrers de Vigo tot i la pluja intensa.

Les negociacions es reobrien immediatament després per evitar la vaga indefinida que arrencaria el cap de setmana, i a la qual s'unirien les empreses amb conveni propi, com les grans drassanes i les auxiliars d'automoció, llevat de Citroën que ja havia plantejat que no secundaria l'aturada.

Un panorama desolador i la necessitat de la vaga general

Segons dades de l'EPA d'abril, a Galiza, l'atur **es va incrementar en 33.700 persones** el primer trimestre del 2009, un 26,1% més que en els últims tres mesos de 2008. Així, si bé l'atur al conjunt de Galícia està per sota de la mitjana estatal, el salt de l'últim període està per sobre. Per

dir-ho d'alguna manera, l'accelerada de l'atur va arribar més tard a Galiza.

Si, a més, ens ho mirem per províncies, **Pontevedra va ser la que més aturats va comptabilitzar en tot l'estat, 72.100**, segons l'EPA, que suposen 15.400 més que a finals de 2008. La taxa d'atur en aquest cas és del 15,47%, que és també la més alta de les quatre províncies gallegues. El 70% dels acomiadats per algun dels 467 EROs autoritzats entre gener i abril de 2009 a Galiza es van concentrar a la província de Pontevedra. La taxa d'activitat –ocupats–, a Pontevedra és del 57,63%.

En aquest panorama, el metall és el sector econòmic més important de Galiza, que reuneix a la província de Pontevedra 2.500 empreses i 27.000 treballadors/es, cosa que fa d'aquesta província i concretament de Vigo, una ciutat marcada per la metal·lúrgia.

Per això des de centrals sindicals com la CUT, CGT o CNT –que no convoquen però donen suport a les aturades–, al costat de les alertes de signatures d'esquena als treballadors/es que poguessin repetir situacions d'anys anteriors, es planteja la necessitat que aquesta lluita -convergent amb altres com les de SEAGA, Pascual, Caramelo, POVISA- impulsi la vaga general que es necessita.

M. Esther
del Alcázar i Fabregat

Corea del Nord

Davant l'amença imperialista

Corea del Nord va fer el seu segon test amb una bomba nuclear el 25 de maig passat. I va despertar la fúria de l'imperialisme ianqui.

Immediatament, el president dels Estats Units, Barack Obama, va demanar al món que «s'enfronti a Corea del Nord», afirmant que l'imperialisme està determinat a protegir la «pau i la seguretat del món». El secretari de Defensa americà, Robert Gates, va dir que els EUA no acceptaran Corea del Nord com un «Estat nuclear», i va amenaçar: «No ens quedarem amb els braços plegats mentre Corea del Nord es prepara per tenir la capacitat de causar destrucció a qualsevol blanc a Àsia o a nosaltres».

Immediatament, els països imperialistes d'Europa i el Japó, a més d'altres potències nuclears, van amenaçar amb represàlies contra els nord-coreans, plantejant la possibilitat d'atacar militarment el país. Vergonyosament, les amenaces han tingut la complicitat de Rússia i de la Xina, que van votar a favor de les sancions. Corea del Nord va respondre les amenaces llançant dos míssils d'abast mitjà en direcció al mar del Japó.

És improbable que l'imperialisme tiri endavant una invasió contra Corea. Un pla d'aquest tipus és impracticable després del pantà militar iraquetà. Però el govern Obama, conjuntament amb l'ONU i l'OTAN, podria patrocinar atacs i bombardejos contra el país.

Una hipocresia enorme

En primer lloc, hi ha una hipocresia enorme darrere les declaracions del govern Obama i dels representants de l'imperialisme europeu i els seus aliats. La declaració del nord-

americà, convocant «*tot el món a aixecar-se contra Corea del Nord*» és totalment al·lucinant i s'empal·lideix davant dels crims comesos per l'imperialisme ianqui contra la humanitat. En realitat es tracta d'una altra campanya imperialista, auxiliada per la gran premsa, que intenta construir una nova amenaça a la «pau mundial». Una cosa que ja vam veure en les campanyes de demonització de Saddam Hussein per justificar la invasió de l'Iraq.

També és absurda la suposada intenció de l'imperialisme d'evitar la «proliferaió d'armes nuclears», usada com a disculpa per amenaçar no només Corea del Nord, sinó també l'Iran, acusat pels EUA de desenvolupar un programa d'armes atòmiques. Mentre amenacen Corea del Nord, els EUA, auxiliats per l'ONU, senzillament fan els ulls grossos davant de les bombes atòmiques d'Israel, l'Índia i el Pakistan, perquè aquests tres països són aliats fermes de l'imperialisme. Cap d'ells no va signar el Tractat de No Proliferaió d'Armes Nuclears i, conseqüentment, podran usar-ne contra un «país no nuclear». Cosa que l'imperialisme nord-americà ja ha fet. Fins avui, els EUA són l'únic país que ha usat armes atòmiques contra població, a Hiroshima i Nagasaki, al final de la Segona Gue-

rra Mundial [1946].

La veritable amenaça és l'imperialisme

La pressió dels EUA i els seus aliats contra els països que desenvolupen armes atòmiques, com Corea del Nord, o tecnologia nuclear, com l'Iran, provoca una discussió acalorada. Al final, aquests països tenen o no el dret de desenvolupar aquest tipus de tecnologia? Per respondre-ho hem d'analitzar cada cas en particular utilitzant sempre un criteri de classe.

No és nou que l'imperialisme nord-americà intenta imposar el seu monopoli en les armes nuclears per aixafar els pobles i països que tenen algun grau d'independència. Per fer-ho, l'imperialisme té un aliats important: l'ONU i el seu Consell de Seguretat, que reuneix els països imperialistes, a més de Rússia i de la Xina, que posseeixen la major part de l'arsenal atòmic del planeta. Cap d'ells té cap intenció de desfer-se'n. En el cas nord-coreà, la qüestió decisiva és el fet que l'imperialisme intenta imposar el seu control absolut sobre les armes nuclears, o almenys fer que només els països imperialistes i els seus aliats (Israel, l'Índia i el Pakistan) en tinguin.

Els EUA van permetre que els seus aliats desenvolupessin armes nuclears per fer xantatge i amenaçar els palestins, als països àrabs, i fins i tot per una possible utilització en atacs militars tàctics a la guerra de l'Afganistan sota l'argument de «combatre el terrorisme».

Lluny de representar un «perill contra el món», Corea del Nord és un país petit i immensament pobre. Podria ser esborrada del mapa en uns quants minuts pel poder militar dels EUA. Les pressions i amenaces imperialistes serveixen només per forçar la capitulació de tots els governs que posseeixen tenen certa independència en relació amb l'imperialisme i s'hi enfronten d'alguna manera. En aquest sentit, és legítim que països amenaçats (com Corea del Nord) gaudeixin del dret de tenir armament nuclear perquè no siguin atacats per l'imperialisme i els seus aliats.

D'altra banda, està plenament justificat el temor dels i les treballadores davant de governs que desenvolupen armes de destrucció massiva, com és el cas de les armes nuclears. Són armes que po-

den destruir països sencers i causar l'extinció de la humanitat. És lògic que es lluiti pel desarmament nuclear general. No obstant això, només s'hi podrà arribar després de la derrota final de l'imperialisme. Per desarmar-lo, ben al contrari, fa falta la resistència armada dels països envaïts o amenaçats d'invasió.

De moment, posicionar-se contra el dret de Corea del Nord de tenir armes nuclears és fer-se ressò de la campanya imperialista d'Obama que exigeix al món que es desarmi, sota el discurs hipòcrita de la «defensa de la pau». Vol dir impedir que un país més feble i amenaçat pugui defensar-se de les amenaces, mentre l'imperialisme es reserva el dret de dominar els pobles, explorar i usar el seu arsenal nuclear per fer xantatges. L'imperialisme és el veritable perill per la humanitat.

El règim de Kim Jong-Il

En una altre ordre de coses, es dubta de si és correcte que Corea del Nord tingui armes nuclears sota una dictadura burocràtica opressora comandada per Kim Jong-Il. És important recordar que aquest mateix règim ha estat negociant i lliurant el país a la voracitat de l'imperialisme des de 2006. En aquella època, Kim Jong-Il va engegar negociacions amb el govern Bush per suspendre la posada en marxa de les centrals nuclears i guanyar unes quantes engrunes d'ajuda dels EUA. A més, la dictadura nord-coreana és responsable de la restauració del capitalisme, que va

passar a dependre estretament de la Xina, amb la qual té el 80% del seu comerç.

És lògic que els i les revolucionàries combatin la dictadura restauracionista de Kim Jong-Il. Cosa que significa donar suport a totes les lluites del poble nord-coreà per derrocar-lo i democratitzar el país. A més, el govern nord-coreà no té un projecte d'independència, i en qualsevol moment pot cedir a les pressions de l'imperialisme. Per això no tenim cap confiança en el règim de Kim Jong-Il i no li donem cap suport polític.

No obstant això, independent del règim que regeix a Corea del Nord, i de la seva direcció, el conflicte actual es produeix entre un país relativament independent contra l'imperialisme, que desitja sotmetre'l. Per això, cal defensar el dret de Corea del Nord de resistir al xantatge nuclear imperialista, desenvolupant aquest tipus d'armament. Els i les revolucionàries, per tant, han de donar suport a Corea del Nord en aquest enfrontament contra l'imperialisme i els seus aliats.

1/6/09.

Bruno Sanches,
Publicat per la LIT-qj

El govern peruà és responsable de la massacre a la selva

Fora García-Simón ⁽¹⁾ responsables de la massacre! Urgent aturada nacional!

Un nombre indeterminat de morts (38 segons les organitzacions indígenes) i 169 ferits, molts d'ells impactats per armes de foc, és el saldo tràgic de la criminal incursió policial i militar que el govern va ordenar des de les primeres hores del divendres 5 de juny. Si no s'ha confirmat el nombre de morts és perquè el govern s'ha proposat ocultar les evidències; la Coordinadora Nacional de Radio publica la denúncia del coordinador del Moviment Estudiantil Indígena, Shuar Velásquez Ruiz, que afirma que «els militars i policies no van deixar entrar els metges ni la premsa local amb la finalitat d'ocultar els cadàvers dels indígenes assassinats, que haurien estat llançats al riu Marañón». El dirigent amazònic Zebelio Kayap també denuncia que els cadàvers estarien essent cremats per efectius policials i llançats al riu Marañón a la fins de Reposo, a Bagua (Amazones). Denúncies similars s'han rebut a la Coordinadora Nacional de Drets Humans.

El govern s'ha proposat presentar la tragèdia com un acte delinqüencial dels indígenes, per la mort d'11 policies i la suposada retenció de 38 més, dels quals 22 haurien estat alliberats. Però des de tots els punts de vista es tracta més aviat d'una matança premeditada pel govern, com a resposta sagnant a la situació creada per ell mateix, per la seva pretensió d'imposar costi el que costi les anomenades lleis de la selva, aprovades enmig de greus irregularitats, en benefici de transnacionals petroleres i grans empreses, com el Grup Romero.

Amb la justícia del seu costat els pobles amazònics estaven desenvolupant una multitudinària lluita social per derogar aquestes lleis que mai els van ser consultades, i sobre les quals fins i tot diverses institucions de l'Estat, com el Defensor del Poble i una comissió del Congrés, s'han pronunciat sobre la seva inconstitucionalitat. Davant de la contundència de la lluita amazònica el govern va muntar una farsa de «mesa de diàleg», per a la qual posava com a condició que els indígenes abandonessin la seva posició contra la llei.

Durant més de 50 dies, el govern García-Simón i el Congrés de la República han jugat a desgastar la lluita indígena sense aconseguir-ho. Un cop esgotada la maniobra de distracció de la «mesa de diàleg», i aixafada la sessió del Congrés que havia de votar la derogatòria del DL 1090, García va mostrar el veritable rostre de la «democràcia» que encapçala, ordenant el desallotjament a sang i foc dels piquets indígenes que bloquejaven la carretera «Fernando Balaúnde»

a Bagua Gran i Bagua Chica (Regió d'Amazones). És a dir, no li va importar vessar la sang del poble amb la condició de complir el seu rebutjable propòsit de protegir els interessos de les petroleres i el TLC amb els Estats Units.

La situació a Bagua segueix essent de summa gravetat. El govern García-Simón ha ordenat prosseguir la repressió i no parar fins a doblegar la lluita indígena. Per això ha decretat ampliar l'Estat d'Emergència, amb un toc de queda des de les 3 de la tarda.

Els pobles indígenes tenen dret a defensar-se

Però García ha subestimat la lluita indígena, i no ha comptat que l'atac policial seria respost amb fermesa pels piquets de vaguistes.

Ara pretenen culpar Alberto Pizango, president de l'AIDSESP i els altres dirigents de la vaga indígena per les morts dels policies, com un intent més d'acabar amb la lluita indígena escapçant-ne les organitzacions. És a dir, el govern, l'únic culpable i amb les mans

tacades de sang, pretén transferir la culpabilitat a les víctimes del seu acte repressiu covard.

Nosaltres som categòrics en això: les comunitats nadiues tenen tot el dret de defensar-se, amb tots els mitjans que tinguin a mà, de qui les ataca en favor del guany de les transnacionals. Reivindiquem plenament la lluita indígena i responsabilitzem García-Simon dels resultats que tingui l'enfrontament.

Per això, exigim que s'aixequi immediatament l'Estat d'Emergència, que cessi la massacre desfermada per la policia i que es deroguin els Decrets Legislatius del TLC que posen en venda l'Amazònia.

García se n'ha d'anar

Igual que altres presidents llatinoamericans (Sánchez de Lozada, De la Rúa, etc.), que en el passat van decidir enfrontar-se a la lluita dels treballadors i el poble a sang i foc, García es disposa a anar cap al suïcidi amb la condició de defensar el TLC amb els EUA i els interessos petrolers a la selva.

Només hi ha una manera de derrotar la repressió desfermada i, a més, aconseguir una solució a les demandes indígenes i a les demandes més sentides dels treballadors i el poble pobre del país: **García ha se n'ha d'anar!**

És urgent unificar l'heroica lluita indígena amb la dels treballadors i camperols pobres de tot el país en un Aturada Nacional de combat que es plantegi necessàriament la caiguda de García com a pas inicial per obrir el camí a la solució de les demandes plantejades pels sectors en lluita.

La conformació de l'anomenat «Front de defensa de la vida i la sobirania», de fet un comitè de lluita unitari entre AIDSEP, la CGTP, la CNA i altres organitzacions del moviment de masses, així com la convocatòria a la Jornada Nacional de Lluita d'aquest 11 de juny són passes importants, però ara podrien ser insuficients si no s'inscriuen en un Pla de Lluita que compregui una gran Aturada Nacional contra García.

Una gran Aturada Nacional que unifiqui la lluita indígena amb la lluita dels miners i la classe obrera contra els acomiadaments, per l'augment general de sous, salaris i pensions, per la renacionalització de Doe Run, etc..

Que s'aturi la massacre a la selva!

Prou de criminalitzar les lluites socials!

Derogatòria dels decrets que venen l'Amazònia!

Solidaritat amb la lluita amazònica!

Unitat de les organitzacions obreres, amazòniques, camperoles i populars contra el govern entreguista i genocida!

Lima, 6 de juny de 2009.

Partit Socialista dels Treballadors

Secció Peruana de la Lliga Internacional dels Treballadors LIT-QI

[1] Alan García, president de Perú, i Yehude Simón, Primer Ministre

Última hora

Una gegantina mobilització va recórrer el Perú el dijous 11 de juny. El centre de Lima va aparèixer assetjat per evitar que la marea humana hi arribés.

La imponent mobilització es va acompanyar amb aturades a Yurimaguas, Tacna, Pucallpa, Iquitos, Apurímac i altres localitats, i va afectar amplis sectors camperols i populars, joventut universitària, etc...

Alán García ha suspès -que no retirat- els decrets que hi havia als inicis de la mobilització indígena. L'aturada indígena es manté, i el 15 de juny la Federación Minera anuncia l'inici d'una nova vaga general. En canvi, el *Frente Por la Soberanía y la Vida* i en particular la CGTP -Central General de Trabajadores Peruanos- convoquen l'Aturada Nacional fins el 8 de juliol. **És imprescindible que conflueixin les forces per obligar a marxar els genocides!**

12/6/09

Primer memorial Sebastià Salellas i Magret

Fins el socialisme, sempre!

El 28 de maig va fer un any de la sobtada mort del company Sebastià Salellas. Per commemorar-ho un grup d'amics, familiars i advocats agrupats en la «Comissió per la creació de la Fundació Sebastià Salellas», van organitzar el Primer Memorial Sebastià Salellas. Va ser quasi una setmana d'actes que han anat des de la inauguració d'una plaça que du el seu nom a Vila Roja -el barri obrer a què en Tià va estar molt vinculat com a advocat penalista i també, als 80, quan va ser regidor de serveis socials de l'Ajuntament del PSC-, una emotiva conferència del seu amic el filòsof Josep Maria Terricabras, o una taula rodona sobre les presons. Per nosaltres, que havíem compartit amb en Tià candidatures de Lluita Internacionalista durant els darrers 6 anys i que ens trobàvem enmig de la campanya de les europees amb una Iniciativa Internacionalista acabada d'il·legalitzar pel Suprem a instàncies del govern del PSOE i altre cop legalitzada pel Constitucional, va tenir un significat molt especial la xerrada de Jone Goiricelaya -advocada, exparlamentària i dirigent de l'esquerra abertzale i amiga d'en Tià- sobre, de fet contra, la Llei de partits. La Jone va aprofitar el viatge a Girona per participar en una roda de premsa de presentació d'Iniciativa Internacionalista en què va parlar àmpliament tant de les perspectives per Euskal Herria com dels motius per donar suport a la candidatura. No em sembla arriscat afirmar que un projecte d'unitat sobre les coordenades de la classe obrera i els drets nacionals dels pobles com aquest hagués fet content en Tià.

Com a Lluita Internacionalista vam participar en el Memorial mitjançant els dos actes organitzats sota la signatura de «col·lectius de l'esquerra anticapitalista de Girona». El primer va ser un càlid acte al carrer on van parlar persones que havien participat en campanyes que en Tià havia assistit com a lletrat, des dels independentistes del 92 empresonats per Garzón fins a l'Escamot Dixan passant per la Crema de Fotos del Rei o el moviment okupa. L'acte va comptar amb actuacions musicals i va acabar amb un «pica-pica antiespeculatiu» a Can Kolmo, una casa recentment okupada al centre de Girona. L'altre va ser la presentació del llibre «Rastros de Dixan», sobre els pakistanesos detinguts sota la Llei antiterrorista al Raval acusats una vegada més per l'Audiència Nacional de planificar fantasmagòrics atemptats, un dels darrers casos en què en Tià va treballar. El llibre, en què ha participat entre molts altres l'advocat Benet Salellas, que ha continuat portant la defensa del cas, està dedicat a la memòria d'en Tià.

Tralla, Girona

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acatar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI